

רע!"

זיוה בהתייפחות: "דוקטור, הרוג אותי! ע' שתי דבר רע מאוד!"
 "מה עשית?" שאל הרופא. עזיוה סירבה לספר. היא רק ענתה: "אילו ידעת, היית מיד הרוג אותי..."

בתחת המטרה, לשם הועברה לחקירה, קראה בהיסטריה לשוטרים: "הירגו אותי! הירגו אותי!" אחר כך התעלפה. כשהתעוררה כבר ידעו השוטרים כי הניצולה מטביעה אינה אחת מאשר אותה אשה ש' נעלמה אותו בוקר בפרדס-כץ, בלוקה עמה את הילדה דליה אליהו. אולם משרצו ל' דעת מה קרה לדליה, לא נענו. עזיוה צדקה שתקה, שקועה בהלם עמוק.

★ ★ ★

מונית לירקון

באותו פרק זמן, התפתחה הסרג'יה מסביב לביתה של הילדה עז'יה. בצעירים חזר שמה צדקה מן הנג'יה. דלת דירתה היתה נעולה, וקול בכיו של צלח הקטן בקע מן הדירה. "איפה אמא?" שאל צדקה את הילד. "הלכה עם דליה", היתה התשובה.

בחלל הדירה הידוע המושט הנורא אט' ביט את עצמי בירקון ואקח איתי את הילדה של השכנים! צדקה מיהר החוצה. ברגע זה בדיוק באה לטיפה לחפש את בתה. דליה למדה במשמרת שניה של בית הספר היסודי, ואמה רצתה להאכילה א' רוחות צהריים ולהלבישה לפני צאתה ל' לימודים. "איפה דליה?" שאלה האם את צדקה. השכן החתיר. אימה של אשתו עוד הדהר באזניים. "בואי מהר", אמר ל' לטיפה, "בואי לירקון".

הוא שבר מונית והשניים החלו תרים אחרי עזיוה והילדה. הם עברו ברחובות השכונה, לאורך גדות הירקון, ביקרו ב' בית אחיה של עזיוה בפתח-תקיה — ל' שוא. זה היה כבר מאוחר מדי.

צדקה ולטיפה המשיכו שעה ארוכה ב' חיפושים. שכנים ששמעו על המקרה הצ' טרפו אף הם לחיפושים. בשעה שלוש חזר יוסף אליהו מעבודתו, נקלע אל תוך מ' ערכת-החיפושים. הוא יצא לכביש הראשי, סיר את החיגית הראשונה שעברה, והחל טוקר את השכונה. עד רמת-גן הגיע, ושוא לבסוף פנו תהוירים למטרה. היה ברור כי היעדרות עזיוה והילדה לא היתה מקרית. לכשנמצאה עזיוה ונקבעה זהותה, רק גברה הסרג'יה. חוקרי המטרה ורופאי בית-החולים לחוליות בבתיים ניסו ל' דובב את עזיוה, להוציא מפיה רמז כלשהו על גורל הילדה. "יתכן שהילדה נכנסה ל' בור או גרדמה", מסר מפקד נפת רמת-גן רב-פקד רפאל יעקבי, "אך קיימת גם אפי' שרות שלח-הנפש בכל זאת הנתכלה לחייה". כך או כך, הילד חייג לדעת מה עשתה עזיוה עם דליה. אך האשה, אחרי התקפת ההיסטריה הראשונה בתחת מגן דויד אדום ובמטרה, ענתה רק: "עזבתי אותה בשוק (של פרדס-כץ)".

★ ★ ★

חיפושים בשושה כיוונים

החיפושים הסתעפו בשלושה כיוונים: בפרדס-כץ (במקרה שהאשה סי' פרה בכל זאת את האמת, באמרה כי עזבה את דליה בשוק); לאורך הירקון (במקרה והגשימה חלק מאימה, והטביעה או הסתירה אותה בנחל או לידו); על חוף-הים (במקרה והזליחה להטביע את הילדה בים, בטרם נת' פסה היא בניסיון-ההתאבדות שלה).
 האשה עצמה הוחזקה תחת שמירה מת' מדת, בחדר עם עוד מספר חולות, כשה' רופאים מנסים ללא הרף לדובב אותה. קצין המטרה טובה שמשוני, ניסה אף הוא לחקרה. אך בראותה את מדיו סרבה האשה לפצות פה. הקצין לבש חלוק רפא' ונצמד אל צדקה הרופאית שסובב אותה. חוליות משרת יצאו עם כלביג'וש לתור אחרי עקבות הילדה, פרשים סקנו בוק' דקנות את השדות, גששים ערביים הוזעקו מן הגליל. שוטרים שטי בסירות על פני הירקון, כשבידיהם מיטות-עץ ארוכים, ל' חיטט בין האבנים והעשבים שבקרקעית' הנחל, מאות אורחים התנדבו לעזור בע' ריכת החיפושים. אחד אף התייצב במטרה רמת-גן בלחית כלבו, גויס למיכצע. מול חוף יפו ובתיים סייור סירות משמרה' חיפים, לראות אם נפלטה גופה מן הים. רופא חייה את דעתו כי ילדה בגילה של

מפלחת את אורת המועקה, אשר שררה משך ארבעה ימים בחדר-השינה של משפחת אליהו. אמה של לטיפה אליהו, היושבת מימנה, ואחותה האוזות בזרועה משמאל, בוכות יחד עמה, כששכנות מציצות מבעד לחלון.

זעקת האם

וכמה מקרוביהם ישבו דומם על שתי ה' מיטות. סמוך לשעה שלוש דפק שוטר על דלת החדר: "מי האב?" שאל. יוסף אליהו, גבר צנום, בעל עיניים יוקדות וזקן דליל בלתי-מגולח, קם ממיטתו. "בוא בבקשה איתי", הודיע השוטר. יוסף, טיח מומחה שעבר לפרדס-כץ מירושלים, היה לבוש עדיין בבגדי-העבודה שלו, יחף ופרוע-ש' ער יצא אחרי השוטר, אל הסנדר שהמתין בחוץ.

במכון הפאטולוגי באבר-כביר הקבל את פניו הרופא המנתח. האב הובל אל חלון וכוכית קטן. הרופא נקש בחלון, חילון הורם מן העבר השני, לנגד עיניו של האב, על השולחן, היתה מונחת בתו. שכן שליחה את האב הודעו עד כדי דמעות. "היא היתה יפה כמו פרח. כאילו רק נרדמה", סיפר.

הסנדר המשטרי חזר לרחוב ביאליק. הידיעה על מציאת הגופה הספיקה כבר ל' התפשט בשכונה, ועשרות אנשים הצטופפו סביב הבית. כמה ילדים השליכו בועמם אבנים על בית משפחת צדקה. תרים של חלון נשבר ושני שוטרים הופקדו לשמור על הבית מפני התנכלויות נוספות. יוסף אליהו נכנס לביתו. אשתו נעצה בו מבט תוהה. היא לא שאלה דבר, לא הוציאה הגה מפיה. גם הבעל לא דיבר. רק השכן הגיד בראשו. לטיפה התקפלה כבובת-ג' סורה, לפתע הוצא מתוכה מוטי-הברזל ש' שימש לה עמוד-שדרה. צחיחה חדה פילחה את חלל החדר. "בתי!", רק אמרה האם.

אחר התייפחה בבכי. "בתי, לולה, ראית אותה יוסף? איך היא? ספר לי. האם אראה אותה אני?"
 האב, אשר משך ארבעה ימים ישב נטול רצון, ענה בקול החלטי, סופי: "לא, איש לא יראה אותה. גמרנו!"
 למחרת נערכה ההלחיה. היה זה סיום שהלם את כל שלבי הסרג'יה. כאשר ני' שאה הגופה הקטנה למנוחתה האחרונה, נסתבר כי לא התאסף אפילו המניין הר' רוש להיפרד מן הילדה, שכל הארץ ביי כחה את מותה.

יודעת... לבסוף, בקירבת מעגן הסירות, מול עמוד השיש המסמן את המקום בו חצה הגנרל אלנבי את הירקון בדרכו צ' פונה, בעת מסע כיבוש הארץ במלחמת העולם הראשונה, נעמדה האשה והכריזה: "כאן! כאן היא נפלה למים!" הודעתה היתה פסקנית והחלטית, לא כמו בהוד' עותיה הקודמות. החוקרים ניסו עוד להי' ציא פרטים נוספים מפיה, אך ברגע זה הבחינה האשה בקבוצה גדולה של שוט' רים. לשוטרים אלה לא היה באותו רגע כל קשר עם פרשת החיפושים. הם נמצאו שם כדי לשמור על הסדר, בתחרות הכ' דורגל על גביע המדינה. אך נוכחותם הבהילה את עזיוה. היא נאחזה פחד ומי' הרה חזרה אל האמבולנס.

★ ★ ★

"גמרנו!" אמר האב

מספר שוטרים עלה על סירות, וי' החל בודק בעזרת מוטות ומחשבים את מי הירקון. מחפשים אחרים בדקו את השי' חים שלאורך הנחל. בשלב זה קיבלה ה' פרשה כולה דמות של סרט גיאוריאליסטי איטלקי מוזעזע בניגודים שבין המאורעות המתפתחים בו זה לזה. באי-צדקיות ש' דרו הרמקולים מסיקה עלייה. הנשיא פתח את התחרות בטקס חגיגי ומדי פעם קמו אלפי אנשים על רגליהם, בהריעם ללהטוסי כדורגלנים על המיגרש. ובמרחק עשרות מטרים בלבד עסקו השוטרים במלאכתם המתחלחלת.

השוטרים בסירות עברו על פני המקום שבו נועדה להתגלות הגופה, מבלי להבי' חין בדבר. רק במקרה, כעבור כחצי שעה, נתגלתה הגופה על פני המים, עלידי צלם העולם הזה (ראה עמודים 110-111). באותו רגע בדיוק נשמעו תרועות-גיל מטורפות של חסידי מכבי: שייע גלור הבקיע זה עתה את שער הפועל פתחתקחה. נהג זן מוזקן חיבק את שני בניו מרוב שמחה, על תוצאת 2:0.
 בבית משפחת אליהו, במרחק קטן מן האיצטדיון, שררה מועקה מחניקה. ההורים

דליה יכולה להישאר בחיים שמונה ימים ללא אוכל או שתיה.
 כאשר הגיעה למטרה הידיעה כי ע' זיוה נראתה בסלמה, לפני נסיון-ההתאבדות, נפתחה חזית נוספת לחיפושים. מפה ל' אוון עברה הידיעה כי עזיוה ביקרה בבית אמה בסלמה, מילמלה משפטים מקוטעים על בורות ובאורות שהיא מכירה בסביבה. ביום השני של חקירתה אף הוטעה האשה לביתה בפרדס-כץ, בנסיון לזעזעה ולהי' ציאה מאדישותה, להניעה להיזכר במה ש' עשתה מן הרגע בו עזבה את ביתה, "יד ביד" עם דליה כפי שסיפרה אחת הילדות בשכונה. אך נסיון השיחזור נכשל. עזיוה הביטה סביבה בעיניים נטולות-הבעה.

★ ★ ★

"כאן!" אמרה האשה

לבסוף דיברה האשה. לפי ידיעה שלא קיבלה אישור אך גם לא הוכ' חשה, קרה הדבר בהיותה בביתן 33, ב' מחלקה הפסיכיאטרית של בית-החולים תל-השומר. סוהרות שמרו עליה, שעה שד"ר קולצ'ר ניסה להוציא מפיה הודאה על מה שעשתה עם הילדה. נראה שניסיונו של ד"ר קולצ'ר, שהיה קודם לכן רופא בבית החולים לחוליות בעכו ואשר התנסה ב' חקירות פ'שעים חוליות, עמד לו. שכן, ביום חמישי בבוקר, פתחה סוף-סוף עזיוה צדקה את פיה. ואמרה: "הכנסתי את דליה לתוך בור, תחת גשר הירקון".

מיד נלקחה באמבולנס אל גשר הירקון, כשרופאים ובלשים נלווים אליה. טוביה שמשוני אחז בזרועה, לבוש מעיל-קצצר לבן של רופא. השוטרים, שזה עתה ניתנה להם נקודת-האחיזה הממשית הראשונה בפרשה זו, חיפשו במאמץ מתודש. הם בדקו את גשר הירקון מכל עבריו, סיירו בשדות שלאורך גדותיו. לשוא. נראה היה כאילו החולה רק היתלה בהם.
 החוקרים והבילוח לאורך הירקון, לכיוון האיצטדיון, מדי פעם היתה ממלמלת: "כאן, כאן, לא... לא... כאן? אני לא יודעת, לא